

νης», τοῦ «Σατύρου», τῆς «Εὐγνωμοσύνης».

Τιμῶμεν αὐτοὺς διὰ τῆς τελετῆς τῶν ἀλοκαλυπτηρίων, ἵς εἶνε ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι συμπληρώσεως τῶν ὁμοιωμάτων καὶ τῶν λοιπῶν καλλιτεχνῶν, καθιερωμένης ἐτησίως πρὸς τοῦτο ἑορτῆς ὑπὸ τῶν ἐξ Ἀθηνῶν ἐκδρομῶν τῆς Θεωρίας.

Οἱ Ἀθηναῖοι παραδίδουν εἰς τοὺς Τηνίους τὰς εἰκόνας αὐτὰς καὶ τὴν προτομὴν αὐτὴν εἰς ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ ἴδρυμα τὸ συντελέσαν εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῶν καλλιτεχνῶν συμπαιρωτῶν των, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνδειξιν τιμῆς πρὸς τὸ ἔργον αὐτῶν τὸ τόσῳ σημαντικόν, ὅσῳ δυστυχῶς καὶ μὴ ἐπαρκῶς εἰσέτι γνωστὸν παρὰ τῇ κοινῶνίᾳ. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ αἱ εἰκόνες καὶ τὰ ἔργα τῶν Τηνίων καλλιτεχνῶν θὰ παραινέουν ὡς ὑποδείγματα ἐμπνευσμένης καὶ εὐσυνειδήτου τέχνης. Ἀχώριστοι εἰς τὸν ἱερὸν αὐτὸν χώρον θὰ παραμείνουν Θρησκεία καὶ Τέχνη αἱ ὁποῖαι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Πνεύματος κυριαρχοῦν, ἡ Θρησκεία ἡ ὁποία ἐμπεδώνει τὰς ψυχὰς καὶ τὰς παρηγορεῖ καὶ ἡ Τέχνη, ἡ ὁποία προσωποποιεῖ καὶ ἐξευγενίζει τὴν θρησκείαν. Αἱ δύο μεγάλαι αὐταὶ δυνάμεις τοῦ ἡθικοῦ καὶ πνευματικοῦ κόσμου, ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ, ἀναπόσπαστα θὰ ἐκλύουν ἑσσεὶ τὴν λατρείαν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων».

Κατόπιν ἀποκαλύπτει τὰς προσωπογραφίας τοῦ Γύζη, τοῦ Λύτρα, τοῦ Χαλεπᾶ, ὅστις παρίσταται ἐκλόνων ὄλων τὰ βλέμματα, καὶ τὴν μαρμαρίνην προτομὴν τοῦ Φυτάληδ' ἀντιπρόσωπος τῆς νήσου ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει καὶ ἀντιπρόεδρος αὐτῆς κ. Κ. Ἀλαβᾶνος. Εἰς ἐκάστην ἀποκάλυψιν μόλις ἐπιπτε τὸ μετὰξινον λευκὸν ἔκσπασμα μετὰ χρυσοῦν χρυσοῦν, τὸ ἀκροατήριον ἐκαιροκρότει, ἐνῷ ἡ Φιλαρμονικὴ ἀνέκρουε τὸ ἔμβλημα τῶν ἐπισήμων τελετῶν τοῦ Κράτους. Ἐν μέλος τῆς ἐπιτροπῆς λεριβάλλει δι' ἄλλον στεφάνον τὸ μέτωπον τοῦ κ. Χαλεπᾶ, ὅστις μετὰ εὐχαριστημένους. Ὁ κ. Ἀλαβᾶνος προσφωνεῖ μετὰ συγκινήσεως τοὺς τιμημένους καλλιτέχνους. Ἐπίσης ὁμιλεῖ ἐξ ὀνόματος τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτῆς ὁ καθηγητὴς τῆς γλυπτικῆς κ. Θωμόπουλος καταθέσας τὸν πρὸς τοῦτο ἐξ Ἀθηνῶν κομισθέντα ὑπ' αὐτοῦ μέγαν στέφανον μετὰ λευκοκυάνων ταινιῶν. Κατόπιν ὁ δικηγόρος κ. Νῶε κατ' ἐντολὴν τῆς Ἀδελφότητος τῶν ἐν Ἀθήναις Τηνίων προσεφώνησε διὰ ποιητικῶν ἐκφράσεων τοὺς καλλιτέχνους τῆς πατρίδος του. Ἡ ἑορτὴ ἐτελείωσεν διὰ τῆς ἀνακρούσεως τοῦ «Ὑμνον τῆς Θεωρίας» συντεθέντος ὑπὸ τοῦ μουσουργοῦ κ. Σπ. Καίσαρη διακριθέντος διὰ τὴν εὐτυχῇ ἐμπνευσιν.

ΤΙ ΒΛΕΠΩ-ΤΙ ΑΚΟΥΩ

Η ΚΥΡΙΑ ΣΩΦΕΡ

Παρήλασε διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἐν κομψὸν αὐτοκίνητον, με σωφὲρ μοναδικῆς κομψότητος. Οἱ διάφοροι σωφὲρ οἱ καλοενδεδυμένοι τῶν Καντιλλὰ καὶ οἱ ξεμανίζωτοι τῶν ἐπιβατικῶν, ἅς κατέλθουν ἀπὸ τὰς θέσεις των καὶ ἅς κάμουν μίαν ὑπόκλησιν πρὸ ἐνὸς ἐπιφόβου ἀνταγωνιστοῦ.

Τὸ αὐτοκίνητον διηύθυνε μία κυρία - ἴσως δεσποινίς. Αὐτὸ εἶνε ἀδιάφορον. Φοροῦσε κατάλευκον φόρεμα, κουκάκι, κομένα—ἀ λὰ γκαρσὸν ὑποθέτω—τὰ μαλλιά καὶ ἄσπρα γάντια. Τὰ μάτια της—ὄραία καὶ αὐτὰ θὰ ἦσαν, ὑποθέτω, μεγάλα καὶ ὀξυδερκεῖ—ἦσαν ὀπλισμένα με δύο πτοα ὀλοστρόγγυλα.

Ἀπαθεστάτη, ἐν πλήρει γνώσει τῆς ὑψηλῆς—ἐκάθητο ὁπωσδήποτε ὑψηλὰ καὶ ἦτο καὶ ὑψηλὴ—ἀποστολῆς της, διηύθυνε με μεγάλην ψυχραιμίαν, ἐπιδεξιότητα, ἀρέλειαν. Δὲν τὴν ἐνοχλοῦσαν αἱ περιεργοὶ ὀφθαλμοβολαὶ τῶν διαβατῶν, τὰ σχόλια, τὰ τοιαῖα ἀσφαλῶς θὰ ἔκαμναν καὶ τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς ἐπίσης θὰ ἐμάντευε. Καθὼς τὴν ἐβλεπα σωφάρονσαν, μοῦ ἐφάνη ὡς νὰ ἔλεγε :

—Τὶ διάβολο με κυττάτε ἔτσι, σὰν ἀξιοπερίεργο θέαμα. Ἄνθρωπος δὲν εἶμαι ὅπως καὶ ὁ ἄσπρον συνάδελφός μου; Χέρια, μάτια δὲν ἔχω; Διὰ τὴν νὰ μὴ εἶμαι σωφὲρ κ' ἐγώ; Νὰ μάθω δὲν

εἶνε δύσκολον, ἀφοῦ ἔχω μυαλὸ ὅσον καὶ τόσοι νεαροὶ ποὺ ἔχουν ἄδειαν σωφὲρ. Ἄντοχὴν; Μεγαλύτεραν, ὅρα καὶ διάφορα σπόρ. Λοιπὸν; Ἐπέρασε ὁ καιρὸς ποὺ ἔδεναν τὰ σκυλλιά με τὰ λουκάνικα καὶ τὰ κορίτσια στὸ μεσοφούστανο ἢ τὸ κρινολίνο τῆς μαμᾶς. Ἐχω αὐτοκίνητο· τὸ διευθύνω· γιατί νὰ πληρώνω σωφὲρ; Ἐπὶ τέλους ἂν τῶχει ἡ Μοῖρα, τὸ αὐτοκίνητον νὰ καταπλακώσῃ κανένα διαβάτην, διὰ τὴν μέθην αὐτῆς θριαμβευτικῆς ταχύτητος καὶ τῆς καταφρονήσεως μιᾶς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ἢ ὁποῖα ἔχει ὡς μέσον συγκοινωνίας τὸ προῖστορικόν—τὰ πόδια—νὰ τὴν αἰσθανθῇ ὁ σωφὲρ καὶ νὰ μὴ τὴν νοιώσω ἐγώ!

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἐπιχείρημα ἦτο πεισιχώτατον. Κρίμα, διότι εἶχε φύγῃ πολὺ μακρὰ—θὰ εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν Ἀλυσίδα—καὶ δὲν ἠμύρεσα νὰ πλησιάσω νὰ τὴν συγχαρῶ, σφίγγων τὴν γαντοφορεμένην χεῖρα, ποὺ με τόσῃν στιβαρότητι ἐκράτει τὸ φρένο, ἀλλὰ εἶχε καθυποτάξῃ καὶ τὰς ἰδικὰς μου φρένας.

ΠΟΣΤ-ΡΕΣΤΑΝΤ

Τὸ δεσποινίδιον, με πολλὰς προφυλάξεις, πλησίασε εἰς τὴν θυρίδα τῶν «παραληπτέων», δηλαδὴ τοῦ Πόστ-Ρεστάντ. Τὶ συγκινητικὴ θυ-

ρίς, πόσοι παλμοὶ ἀνυπομονησίας, διότι ἐκεῖ πηγαίνουν οἱ ξενητευμένοι καὶ οἱ ἐρωτευμένοι.

Τὸ κοράσιον ἐκύταξε τριγύρω καὶ ἐψιθύρισε τὸ ὄνομά της—πλαστὸν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα—εἰς τὸν ὑπάλλῃλον.

Ὁ ὑπάλλῃλος συνειθισμένος εἰς τοιοῦτον εἶδους ἐκμυστηρεύσεις, ἔδωσε ἕνα φάκελλον.

Δὲν περιεῖχε κεραυνὸν, ἀλλὰ μόνον ἄρωμα τὸ ὁποῖον ἐξεχύθη ἅμα τῷ ἀνοίγματι.

Ἐκοντοστάθῃ, ἐδιάβασε τὸ περιεχόμενον, συντομώτατον, ὅπως ἀντελήφθη τὸ ἀδιάκριτον μᾶτι μου—τόπος καὶ ὥρα συνεντεύξεως προφανῶς—καὶ εὐχαριστημένη ἀπεμακρύνθη.

Τὴν ἐκύταξα. Εἶχαν κοκκινήσῃ τὰ μάγουλά της.

Ὅστε ὑπάρχει αἰδημοσύνη εἰς τὴν μεταπολεμικὴν ἐποχὴν—ἐσκέφθην.

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Κόσμος πολὺς εἶχε σχηματίσει εὐρὺν κύκλον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου.

Πλησιάζω. Μετὰ πολλοὺς κόπους εἶδα μίαν φάκαν μ' ἕνα εὐτραφέστατον ποντικόν, ὁ ὁποῖος ἐχοροπηδοῦσε.

Προσέχω περισσότερον ὁ δυστυχισμένος ποντικός εἶχε περιλουσθῇ μὲ ζέον ὕδωρ. Καὶ εἶδα τὴν ἀνθρωπίνην εὐσπλαγχνίαν νὰ ὀργιάζῃ. Εἰς τοὺς θεατὰς διέκρινα ἕνα μαθητὴν ποὺ ἐπῆγαινε σχολεῖον, ἕνα ὑπάλλῃλον ποὺ ἐπῆγαινε εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, μίαν κυρίαν ποὺ θὰ ἐπῆγαινε στὰ μαγαζιά καὶ μίαν δακτυλογράφον διευθυνομένην εἰς τὴν Τράπεζαν. Εἶδα νεαροὺς, μεσόκοπους καὶ παρήλικας, ὅλοι νὰ χαζεύουν. Ὅλαι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις καὶ αἱ οἰκογενειακαὶ καταστάσεις κατὰ σύμπτωσιν ἀντιπροσωπεύοντο. Τί ἐκύτταζαν μὲ τόσῃ προσοχῇ; Ἐναν ποντικὸν σπαρασσόμετον ὑπὸ τὸ ζέον ὕδωρ. Ἀπελάμβανον ὅλοι αὐτοὶ τοῦ θεάματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον προεκάλει τὸν ἀποτροπιασμόν, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο δι' ἕνα ποντικόν.

Αἴφνης ἀπὸ ἕν μαγαζὶ ξεπροβάλλει ἕνας μικροσκοπικὸς ὑπηρετᾶκος.

Εἶδε τὸσον κόσμον, ἐνόμισε ὅτι εἶχε συμβῇ δυστύχημα καὶ ὅταν εἶδε τὸν ποντικὸν καὶ ἤκουσε τὸν καταστηματοῦρχον νὰ ἐρωτᾷ. «Τί νὰ τὸν κάμω τώρα;» ἐφώνησεν ὁ ὑπηρετᾶκος:

— Νὰ τὸν πᾶς στὴν Κλινικὴ!

ΕΠΙΝΙΚΕΙΑ

Διδακτικὴ ἱστορία διὰ πολὺ μικρὰ παιδιά καὶ διὰ πολὺ μεγάλους ὑποψηφίους. Ἐνας ἐξ αὐτῶν τὸ βράδυ τῆς ἐκλογῆς ἦτο βέβαιος δήμαρχος, ὅπως τὸν ἐβεβαίωσαν ὅλοι οἱ «φίλοι» οἱ ὁποῖοι ἐπηγαινοῦρχοντο δραστηρίως εἰς τὸ Κέντρον του.

Περὶ τὰς δέκα ἤρχισαν νὰ σβύνουν μερικὰ φῶτα.

— Τί τρέχει βρὲ παιδιά; ἐρωτᾷ ἀσθμαίνων

εἰς ἐκλογεὺς.

— Σβύσαμε μερικὰ φῶτα γιὰ νὰ μὴ μᾶς βλέπουν, ἀπαντᾷ εἰς τὸν ἰδιαιτέρων.

Μετ' ὀλίγον προσέρχονται πέντε ἔξ σοβαροὶ πολῖται, κρατοῦντες χαρτί.

Ὁ ὑποψήφιος νομίζει ὅτι ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν.

Διαβάζει «585».

— Παιδιά, φωνάζει ὁ ὑποψήφιος νικησαμε 585 ψήφους. Σὺ, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἄλλον;

Τοῦ προτείνει ἕν χαρτί.

— Θρίαμβος, ξελαρυγγίζεται ὁ ὑποψήφιος, 1090.

Τώρα κυττάζει νὰ ἰδῇ εἰς ποῖα τμήματα εἶχε τὴν μεγάλην αὐτὴν πλειοψηφίαν.

Μαζῇ μὲ τὰ φῶτα ἄρχισε νὰ σβύνῃ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός του.

Ψυχρολουσία παγερά, ἀπροσδόκητος. Ἦσαν ἀποδείξεις πληρωμῆς καθυστερησάντων πιστῶν δι' εἰκόνας καὶ προγράμματα.

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

Ὅλοι οἱ διατυπῶντες φιλοσοφικὰ συστήματα καὶ κοινωνιολογικὰς θεωρίας ματαιοπονοῦν, ζητοῦντες νὰ δώσουν διαφόρους ἐξηγήσεις διὰ τὸ μυστήριον διῆθεν τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως. Τὸ γεγονός, ἐξ οὗ ἐξηγοῦνται ὅλα τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς, εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐξῆς τέσσαρας διανοητικὰς καταστάσεις.

Μεγαλοφρεῖς.

Ἐξυπνοί.

Ἀνόητοι.

Ἠλίθοι.

Εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν ἀνήκουν οἱ μεγάλοι πολιτικοί, στρατηγοί, συγγραφεῖς, ἐπιστήμονες.

Εἰς τὴν δευτέραν οἱ ἐπιχειρηματίαι, οἱ βιομήχανοι, οἱ ἐφοπλισταί, οἱ τραπεζίται.

Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζουν οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὴν τρίτην τάξιν ἀνήκουν ὅσοι εἶνε ἔξυπνοὶ διὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ κουτοὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν τῶν.

Εἰς τὴν τετάρτην, οἱ ἐργαζόμενοι διὰ τοὺς ἄλλους.

ΠΑΪΞΕΙ ΚΑΠΟΙΟΝ ΡΟΛΟΝ ἢ ΤΥΧΗ, ἢ ΜΟΪΡΑ—ἀνάγεται τοῦ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ ὁ νοῦς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις χαρακτηρίζει τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν κοινωνιῶν. Ἡ πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμὸς εἶναι ἀπλᾶ συνέπειαι τῆς ἐγκεφαλικῆς καταστάσεως. Καὶ δυστυχῶς, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰς δύο πρώτας καταστάσεις εἶναι ἡ μειοψηφία.

Τὰ ἑπτὰ Ἑλληνικὰ θαύματα.

Ὑποψήφιος ἐκτελὼν τὰς υποσχέσεις του πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς.

Θεατῆς Ἐπιθεωρήσεως, ὁ ὁποῖος νὰ γελᾷ ἀπὸ

εὐθυμίαν.

Γκαρσόνι, τὸ ὅποιον νὰ εἶνε εὐχαριστημένον ἀπὸ τὸ μπουρμπουάρ.

Καταχραστής, ὁ ὁποῖος νὰ ὁμολογῇ τὴν κλοπὴν ποὺ διέπραξε.

Ἐπισκέπτης ποῦ νὰ κλίνῃ τὴν πόρτα.

Μαλλιαρὸς, ὁ ὁποῖος νὰ γράφῃ χωρὶς ἀνορθογραφίας.

Συνδρομητὴς νὰ πληρώνῃ τὴν συνδρομὴν του.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ἑπτὰ θαύματα ἡμποροῦν νὰ πολλαπλασιασθοῦν ἐπ' ἀπειρον.

AMARANTOS

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

Ἄ Λυκαβηττός. — Τὸ ὄνειρον τοῦ Βικέλα. — Βιβλιοθήκη εἰς Μουσείον. — Νεροκολοκύνθη ἀντι ἐγχειριδίου. — Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Βάλς. — Γρηγόριος Βερναρδάκης. — Ἐν ἀναγνωσματάριον. — Παῖβ.

Παραχωρήθη προνόμιον κατασκευῆς περιφερικοῦ σιδηροδρόμου μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Λυκαβηττοῦ καὶ ἰδρύσεως κέντρων πρὸς ἀναψυχὴν. Μία εὐχὴ παλαιὰ τοῦ ἀειμνήστου Βικέλα πραγματοποιεῖται οὕτω. Ἡ εὐχερὴς ἀνὸς ἐπὶ τοῦ φαλακροῦ λόφου θὰ πυκνώσῃ τοὺς Ἀθηναίους ἐπισκέπτας, τοὺς ἀρχετὰ ἄλλως τε νωχελεῖς διὰ νὰ ἀπολαμβάνουν ἀπὸ τοῦ ὕψους τὴν πανοραμικὴν ἀποψιν τῆς πόλεως καὶ τῶν περικύκλων. Ἐὰν εἶχον ξένοι τὸν λόφον αὐτὸν θὰ τὸν εἶχον ἐξωραΐσῃ καὶ ἐκλαϊκεύσῃ. Ἐδῶ μερικοὶ διανοούμενοι, προκληθέντες ὑπὸ μιᾶς ἐφημερίδος, μεμψίμοιροι αἰσθητικοὶ δῆθεν, διημαρτυρήθησαν διότι θὰ χαθῇ ὁ ρωμαντισμὸς τῆς δυσπροσίτου κορυφῆς. Ἀλλὰ τοῦτο ἀποτελεῖ στενότητα ἀντιλήψεως καὶ προδίδει ἐγωισμόν. Τὰ ὥραια πράγματα πρέπει νὰ τὰ ἀπολαμβάνουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότεροι. Θὰ δαπανηθῇ πολὺ χρήμα. Ἐν ἑκατομμύριον θὰ ἀπαιτηθῇ διὰ τὴν μελέτην καὶ 60 ἑκατομμύρια διὰ τὴν ἐκτέλεσιν. Καὶ μερικοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπιμένουν νὰ μὴ θιχθῇ ὁ Λυκαβηττός. Νὰ ἐπιμένουν. Ἀμφίβολον ὅμως ἂν ἔχουν ἀνεβῇ ἐκεῖ ψηλὰ ποτέ.

Ἡ πλουσία βιβλιοθήκη τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μετεφέρθη εἰς Ἀγκυραν διὰ νὰ κατατεθῇ εἰς τὸ ἐκεῖ Μουσείον Ὁ Σύλλογος αὐτὸς ἦτο διὰ τὴν Κωνσταντινὴν ἔτι εἶναι ἐδῶ ὁ «Παρνασσός». Τὸ βῆμα τοῦ ἐτίμησαν γεγάροι τοῦ ἔθνους διδάσκαλοι. Ὁ Σύλλογος διελύθη ἀπὸ τὴν Τουρκικὴν ἀρχήν. Ἐπετάχθη τὸ οἶκμα καὶ ἡ βιβλιοθήκη μετεφέρθη εἰς τὴν Τουρκόπολιν τῆς Ἀνατολῆς διὰ νὰ καταστῇ ἀχρηστος. Ἀφοῦ οἱ Τούρκοι δὲν ἔχουν φιλολογίαν, καταδιώκουν τὰ βιβλία τῶν Ἑλλήνων.

Νὰ ἐπὶ τέλους καὶ ἕνας συμπολίτης ποῦ ἔλασε τὸ ζήτημα τῆς συζυγικῆς τιμῆς, τὸ ὅποιον ἔχει τοσάκις βαφῇ εἰς τὸ αἷμα. Κάποιος τοῦ ἐπέφραξε τὴν σύζυγον. Ἄν ἦταν ἄλλος σύ-

ζυγος, θὰ τὸν ἐξεκοίλιαζε μὲ μίαν φαλτέσαν ἢ θὰ τοῦ ἐφύτευε μίαν σφαῖραν, ἢ θὰ τοῦ ἐχώριζε τὸ κεφάλι μὲ ἕνα πέλεκυν. Τίποτε ἀπ' ὧν αὐτά. Ὁ συμπολίτης ἐπῆρε μίαν νεροκολοκύνθην συμβολίζουσαν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐπιτεθέντος καὶ τὴν ἐκτύπησεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἀκριβῶς ὅπως κάμνουν οἱ Πιερρότοι τὰς Ἀποκρέμ. Τοιοῦτοτρόπως ὁ μὲν σύζυγος εἶναι εὐχαριστημένος διότι δὲν ἔθαψε εἰς αἷμα τὰς χεῖράς του καὶ δὲν ἐφιλοξενήθη εἰς τὰς ἀναπνευστικὰς αἰθούσας τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος, ὁ δὲ ἐρωτόληπτος, καὶ αὐτὸς θὰ εἶνε εὐχαριστημένος, διότι τὴν ἐγλύτωσε φθηνά, μὲ ἕνα κτύπημα νεροκολοκύνθης. Ζήτω ἡ νεροκολοκύνθη!

Εἰς τὰς τόσας ἑκατονταετηρίδας ποῦ ἐορτάζονται, ἰδοὺ καὶ μία τὴν ὅπελαν ἔπρεπε νὰ ἐορτάσῃ ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη, ὅχι μόνον ἡ Γερμανία καὶ ἡ Αὐστρία. Εἶνε ἡ ἐπέτειος τῆς γεννήσεως τοῦ Βιενναίου μουσουργοῦ Γιόχαν Στράους, ὅστις δικαίως ἀπεκλήθη ὁ Βασιλεὺς τοῦ Βάλς. Βάλς καὶ Στράους κατέστησαν συνώνυμα. Διότι ἐκτὸς τοῦ Γιόχαν καὶ ὁ Ριχάρδος δὲν ὑστέρησεν εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν στροβίλων. Ἦσαν εἰδικοί πλέον εἰς τὴν μελοποίησιν αὐτῶν ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει βάλς Στράους, τὸ ὅποιον νὰ μὴ εἶνε πεταχτόν, εὐθυμον, χαριτωμένον, γαργαλιστικόν. Ἐκατομμύρια ποδῶν ἐνηρμόνησαν τὰς κινήσεις τῶν εἰς τὰς χορευτικὰς αἰθούσας ἀναπτερόμενα ὑπὸ τὴν γοητείαν τοῦ μεθυστικοῦ βάλς τοῦ Στράους. Καὶ πόσαι καρδίαι ἀντήλλαξαν παλμούς καὶ πόσα μυστικὰ ἐπιθυρήθησαν εἰς τὸ στριφογύρισμα τῶν νεαρῶν ὑπάρξεων καὶ εἰς πόσα εἰδύλλια δὲν ἐχρησίμευσαν ὡς ὑπόκρουσις οἱ ἦχοι τοῦ βάλς, τοῦ συντεθέντος ὑπὸ τοῦ ἀλχημονήτου μουσουργοῦ. Ὅσοι ζοῦν μὲ τὰς ἀναμνήσεις, συνεώρασαν νοερῶς τὸ Ἰωβιλαίον τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ τοῦ ὥραιότερου τῶν χορῶν.

Ἐξέχουσα φυσιογνωμία τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὑπερῶς μύστης τῆς κλασικῆς φιλολογίας, ὁ Γρηγόριος Βερναρδάκης ἀπέθανεν. Ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ὑπῆρξεν ὁ σοφὸς διδάσκαλος τῆς Ἀκαδημαϊκῆς νεότητος, συγγραφεὺς ἀνεδιχθεὶς ἐκ τῶν κρατίστων. Τὸ Ἑρμηνευτικὸν Λεξικὸν τῶν ἐνδοξοτάτων Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, εἶνε ἔργον μνημειώ-